

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

DACĂ ÎȚI ESTE FRICĂ, AI NEVOIE DE UN DRAGON

Dragii mei, vreau să vă pun de mult timp o întrebare. Vouă vă plac desenele animate? Oh, știam că așa îmi veți răspunde. Și

FRICA ESTE ȘI EA MAGIE, DAR
MAGIE REA. ȘTIȚI CARE ESTE
DIFERENȚA DINTRE JOC ȘI FRICĂ?
ȘI CÂND TE JOCI CREEZI MONȘTRI,
DAR EI SUNT ÎNTOTDEAUNA MAI
SLABI DECÂT EROUL CARE ÎI
ÎNVINDE.

Mirunei îi plăceau. Îi plăceau atât de mult încât în fiecare zi își zicea: „Mai stau cinci minute și apoi citesc o poveste. Dar cele cinci minute se făceau zece, apoi douăzeci, apoi treizeci și apoi venea vremea de culcare. Și nu mai apuca să citească nicio poveste. Și nici mama nu prea apuca să îi citească vreuna, pentru că era mereu ocupată și de câte ori Miruna o ruga să îi citească ceva, din ce în ce mai rar, ce e drept, pentru că știa cât de multă treabă are, ce credeți că îi răspundea mama? „Nu am timp acum, dar poți să te uiți la un desen.” Știu, dragii mei, că mamele voastre nu fac așa, ba chiar nici nu vă lasă prea mult la televizor și acum poate vouă vi se pare că mama Mirunei e bună, iar ale

voastre sunt rele, dar adevărul este altul. Mama Mirunei nici nu știa în ce pericol se află fiica ei.

Acum vreau să vă spun un secret. Fiecare poveste deschide o ușă către Tărâmurile Îndepărtate pentru un pitic, o zână sau chiar pentru un pui de dragon care vine în Lumea Oamenilor să ajute un copil și împreună să scrie una din întâmplările din marea carte a dragonilor. Dar desenele animate, mai ales cele cu monștri și răutate, deschid uși prin care se strecoară tot felul de ființe îngrozitoare. Acesta este un secret pe care, vă rog, să-l țineți minte, pentru că, dacă poveștile sunt magie și televizorul este tot magie, dar magie rea.

Dar, cum v-am spus, mama Mirunei habar nu avea sau poate, cine știe? se lăsase păcălită de cei ce spun că poți învăța lucruri frumoase din desenele animate. Așa că Miruna stingea televizorul seară de seară și se ducea direct la culcare, pentru că se făcea târziu și nimeni nu avea timp de povești. Iar într-una din aceste seri, chiar înainte ca ecranul să se închidă, în camera ei s-a strecurat ceva. Departe, departe, dincolo de Tărâmurile Îndepărtate, o zână rea a suflat de pe degetele ei în loc de praf de zâne, știți voi, cel de pe aripile de fluturi, praf de frică. Și fiindcă praful era în loc de diafan și strălucitor, negru și rece, în camera

DACĂ ÎȚI ESTE FRICĂ, AI NEVOIE DE UN DRAGON

Mirunei s-a strecurat frica de întuneric care s-a așezat peste tot: pe tavan, pe perdele și chiar pe plușurile ei preferate.

Și din acea seară, Mirunei îi era teamă să stingă veioza de lângă pat, iar dacă mama sau tata insistau, apăsa pe butonul de la telefon ca să îl facă să se aprindă și stătea cu el în mână până târziu când aproape se termina bateria. Iar dacă totuși adormea, se trezea după scurt timp și privea în cameră prin întuneric și i se părea că perdeaua se mișcă de una singură sau că de pe fundul coșului de jucării își face loc spre suprafață un monstru amenințător sau că steluțele fosforescente de pe tavan se sting... și uite așa, nu mai putea Miruna să doarmă bine deloc.

Ați avut o noapte în care nu ați dormit bine? Poate când ați fost răciți și v-a curs nasul. Știți cum e... a doua zi nu te simți chiar în largul tău și parcă gândești mai încet, ca și cum gândurile nu ar veni din cap, ci din altă cameră sau chiar din alt oraș și trebuie să le aștepți și să te porți delicat cu ele, pentru că altfel, se învâlmășesc sau se risipesc. Ei, dragii mei, Miruna încurca adunarea cu înmulțirea și scăderea cu împărțirea, scria cu „â” la sfârșit de cuvânt, venea cu treningul în rucsac în zilele în care nu avea sport și fără el când avea, în sfârșit, făcea numai prostii. Și toate astea pentru că nu dormea, ba, mai mult, pentru că îi era frică să doarmă pe întuneric. Și îi era atât de frică, încât într-o dimineață, mirosul frigii și al prafului negru pe care îl suflase zâna cea rea a ajuns în nările lui Smog care a strănutat atât de tare încât unul din puii lui a căzut din pat și a început să râdă cu hohote. Da, voi poate nu știți, dar așa se joacă dragonii cu puii lor: suflă tare spre ei pe nări, uneori chiar se și fac că scot flăcări, iar puii se țin cu putere pe piciorușe, mândri nevoie-mare că nu cad... știți, cam ca atunci când joci fotbal sau baschet cu tata și el nu marchează niciodată, iar tu vii acasă fericit că ai învins un om atât de mare. Da, nu e o deosebire

foarte mare între puii de om și cei de dragon, cel puțin nu din acest punct de vedere.

Și uitându-se așa, la puiul care căzuse din pat și se prăpădea de râs, lui Smog i-a venit o idee.

Vă mai aduceți aminte de Mara, fetița care se temea de orice, chiar și de cățelușii din parc? Și de Smog care i-a dat o picătură de curaj în timp ce o privea din cartea cea mare? Ei bine, dragii mei, atunci când îți lipsește curajul, cel mai de ajutor este să apelezi la un dragon. Dar în cazul Mirunei nu era așa de simplu, pentru că, după cum știți, ea nu citea povești, deci nu avea cum să se întâlnească cu un dragon. Știu, unii dintre voi cred că există dragoni și în desenele animate. Fals, dragii mei, este ca și cum ai zice că poneii înaripați cu care se joacă fetițele au legătură cu unicornii. Nu vi se pare că dragonii de la televizor seamănă mai mult cu niște dinozauri? Vedeți, acum trebuie să îmi dați dreptate.

Deci, problema era următoarea: cum se putea întâlni Miruna cu un dragon? Știu, o să-mi ziceți că Smog se putea gândi la o stratagemă prin care să o atragă într-unul din locurile de la granița dintre Tărâmurile Îndepărtate și cele ale oamenilor, dar ce glumă mai e și asta? Poate nu m-ați înțeles, poate ați crezut că Miruna se uită la televizor doar puțin, înainte de culcare. Nu, dragii mei, Miruna nu iese din casă orice ar fi, iar dacă iese, de exemplu, pe balcon, are în mod sigur telefonul în mână și stă cu ochii ațintiți în ecran. Iar în puținele momente când face altceva, de exemplu, mănâncă, este pe jumătate întoarsă către televizor. Deci, vă spun, pentru Miruna era pur și simplu imposibil să dea cu ochii, fie și de departe, de un dragon. Care dintre voi a zis că putea să vină Smog la ea? Putea, ce e drept, dar ar fi dărmat jumătate de oraș și ar fi semănat mai mult groază decât curaj. V-am mai spus, Smog este cel mai mare dragon. Să fi trimis un dragon mai mic? Cât de mic?

„Cât de mic?” s-a întrebat Smog, clătinând

DACĂ ÎȚI ESTE FRICĂ, AI NEVOIE DE UN DRAGON

din cap. „Cât de mic?”

„Cam cât o pisică!” i-a răspuns gândul, iar Smog a chicotit, uitându-se spre puiul lui cel mai mic, cam de mărimea unui autobuz. Mmm, nu era chiar cea mai bună idee, nici nu ar fi încăput pe ușă.

A stat Smog mult pe gânduri și până la urmă s-a dus să ceară sfatul Nalei, mama tuturor dragonilor. Nala are la gât un colier cu mărgelile transparente și când una dintre ele devine colorată, e semn că o viitoare mamă-dragon visează la puiul ei. Și pe măsură ce visează, el crește în mărgelua de la gâtul Nalei, iar mărgelua se colorează și devine un ou de dragon. Și când oul este destul de mare, Nala îl scoate din colier și i-l dă mamei. Și în locul oului, pune o mărgelă transparentă care așteaptă o mamă-dragon să-și viseze puiul.

Când Smog i-a spus Nalei că Miruna nu mai dormea din cauză că îi era frică de întuneric, Nala a ridicat din umeri, neînțelegând cum îl putea ajuta. Apoi când și-a dat seama ce voia să îi ceară, și-a strâns aripile pe lângă ea, acoperindu-și colierul și i-a spus cu fermitate:

- Smog, sunt puii noștri, nu îi putem pune în pericol! Nu îți pot da nici măcar o mărgelă goală. Îmi ceri ceva nemaiauzit.

- Nala, a zis Smog, nu știu cum altfel am putea salva această fetiță. Îi va fi din ce în ce mai frică de întuneric, iar întunericul va ajunge până la noi.

Iar Nalei, care ținuse atâția pui neajutorați în colierul ei, i s-a făcut milă de Miruna și s-a înălțat în văzduh bătând fără zgomot din aripile ei catifelate și, în toiul nopții, în Tărâmurile Oamenilor, a lăsat să cadă pe pervazul Mirunei o mărgelă argintie, strălucitoare în care dormea o fetiță-dragon.

Dis de dimineață, Miruna s-a ridicat într-un cot în pat să stingă veioza și să prindă o oră-două de somn pe lumină, când privirea i-a fost atrasă de ceva care strălucea chiar

în fața ferestrei. S-a uitat mai bine, ba chiar s-a și frecat la ochi, dar mărgelua de mărimea unui ou de prepeliță era acolo și sclipea în primele raze ale soarelui. Fetița s-a ridicat din pat și a luat în mână sfera caldută, încercându-i duritatea între două degete, apoi și-a strecurat mâna sub pernă și a adormit așa.

Acum probabil vă închipuiți că a ținut-o toată ziua în buzunar sau că le-a arătat-o prietenelor ei la școală. Ei bine, vă înșelați. Miruna a uitat de ea de cum s-a trezit din somn și a luat-o la goană pe ușă îmbrăcându-se din mers să nu întârzie. Da, pentru că vedeți voi, din cauză că nu dormea bine noaptea, stătea în pat până aproape de ora la care trebuia să plece la școală și nu avea timp să mănânce și să se spele pe dinți. Apoi, după ce a venit de la școală, vă închipuiți ce a făcut, nu? A dat drumul la televizor... Acum unii dintre voi se gândesc că trebuie să-l fi stins ca să-și facă temele, dar, dragii mei, din păcate, vă înșelați. Miruna își face temele în fața televizorului și de multe ori decide că nu știe, nu se pricepe și nu poate și nimeni nu o contrazice, nici măcar notele pe care le ia la teste. Și deși aceasta nu era o zi ca oricare alta și orice fetiță ar fi fost curioasă să vadă ce e cu mărgelua argintie, ba chiar să se joace cu ea și să scrie o poveste în cartea dragonilor, Miruna uitase de ea. Nu și-a amintit nici măcar când a stins televizorul și a fugit să aprindă veioza; da, a fugit, pentru că frica ei de întuneric crescuse atât de mult încât îi era frică să stea fără lumină și câteva secunde, iar când se ducea seara în altă cameră, deschidea ușa doar cât să bage mâna și să caute întrerupătorul și de abia apoi intra.

Când a sosit ora de culcare și mama a strigat din bucătărie „Noapte bună!”, Miruna s-a strecurat în pat și a adormit cu veioza aprinsă. Dar cum vă spuneam, atunci când ai alături o făptură din Tărâmurile Îndepărtate, lucrurile nu se desfășoară cum te-ai aștepta și unde mai pui că povestea Mirunei se scria sub ochii

DACĂ ÎȚI ESTE FRICĂ, AI NEVOIE DE UN DRAGON

Nalei și ai lui Smog care asistau îngrijorați, ba chiar dublu îngrijorați, căci pe lângă Miruna, și micul dragon din mărgeaua argintie avea să se confrunte cu monstrul fricii de întuneric. Și, pe când Miruna se străduia să adoarmă, iar frica îi sădea în minte tot felul de creaturi a căror respirație ar fi simțit-o îndată ce s-ar fi făcut întuneric, becul veiozei, obosit de atâta utilizare, a pâlpat de câteva ori și s-a stins, iar carcasa de metal a început să pocnească amenințător. Dacă Miruna ar fi fost atentă la școală ar fi știut că așa face orice metal care se răcește, dar frica i-a șters cu mâna ei neagră acest gând și i-a sădit altul nou: că un monstru o pândeste într-un colț al încăperii. Și știți ceva, dragii mei? Era adevărat. V-am spus că frica este și ea magie, dar magie rea. Știți care este diferența dintre joc și frică? Și când te joci crezi monștri, dar ei sunt întotdeauna mai slabi decât eroul care îi învinge. Ați mai auzit voi de vreun Făt-Frumos răpus de zmeu? Nu? Nici eu. Dar întotdeauna ai nevoie și de un zmeu sau o vrăjitoare, pentru că altfel Făt-Frumos ar sta în palatul lui și s-ar plictisi. Așa că frica se lăfăia prin cameră și lua chipuri felurite, făcea ceasul să ticăie asurzitor, ținea timpul pe loc, iar pe măsură ce ochii Mirunei se obișnuiau cu întunericul, făcea ca un tricou lăsat pe scaun să arate ca un câine cu trei capete, iar printre steluțele fosforescente de pe tavan să se proiecteze umbre de lilieci. Ați ghicit! Frica scotea din mintea Mirunei personajele din desene animate. Acum înțelegeți de ce e bine să citești povești? Când deschizi ochii pe întuneric chiar poți vedea pentru o clipă urmele de praf de pe aripioarele zânelor mici sau poți auzi un pitic care se grăbește să se ascundă într-un ghiveci cu flori. Făpturile din Tărâmurile Îndepărtate care trăiesc pe lângă tine sunt delicate și miros frumos și dacă nu deschizi ochii, prin somn, poți pipăi penele unei păsări măiestre sau poți ține o zână de mână. Dar, acum că am făcut această deturnare ca să mai uităm de frică și nu cumva să

vină și peste noi, să știți că Miruna era din ce în ce mai speriată și simțea cum inima îi bate tot mai tare, când, deodată, a pipăit cu mâna sub pernă mărgeaua argintie. Și și-a adus aminte de ea. A strâns-o în palmă și s-a simțit mai liniștită și, ca prin vis, a auzit vocea micii făpturi din interior: „Nu apăsă, se sparge coaja”. Atunci Miruna și-a ridicat brațul și i-a privit albul strălucitor la capătul degetelor și a pipăit din nou striurile delicate și a simțit cum vine somnul ca o adiere albă și pufoasă.

Așa a dormit Miruna noapte după noapte, visând că în mărgeaua de sub perna ei crește un dragon. A uitat și de becul ars din veioză și de monștrii din cameră, în timp ce puiul de dragon visa că se desprinsese de la gâtul Nalei și plutise până ajunsese la căldura unei perne albe de puf și a unei mânuțe care o ținea strâns noapte de noapte ca să nu se sperie de întuneric. Și apoi, după un timp, Miruna și-a dat seama că mărgeaua care alunga frica de întuneric crescuse și că de abia îi mai încăpea în mână, iar într-o dimineață a găsit-o spartă pe pernă. Iar puiul de dragon care zburase în Tărâmurile Îndepărtate, la mama sa care își încheiase visul, s-a întors pentru o clipă să o vadă pe fetița care o încălzise atâtea nopți în palma sa.

Când Miruna s-a trezit din somn în toiul nopții, o încredere caldă a cuprins-o din cap până-n picioare și ultimul fir de teamă s-a risipit în aer sub răsuflarea înmiresmată a botului alb care se zărea la geam.

- Blanca, a zis Miruna, cunoscând dintr-o dată numele dragonului, și și-a culcat fața în coama albă și pufoasă.

- Și fetele-dragon au părul lung, a zis Blanca și au zâmbit amândouă. La revedere, Miruna, am să visez că vei deveni călăreț de dragoni.

DACĂ ÎȚI ESTE FRICĂ, AI NEVOIE DE UN DRAGON

DACĂ ÎȚI ESTE FRICĂ, AI NEVOIE DE UN DRAGON

Copyright 2021. Toate drepturile rezervate. Poveștile Bricks for Learning aparțin în totalitate autoarei și sunt protejate de Legea privind drepturile de autor. Preluarea lor se poate face doar cu acordul scris al autoarei și cu menționarea sursei.